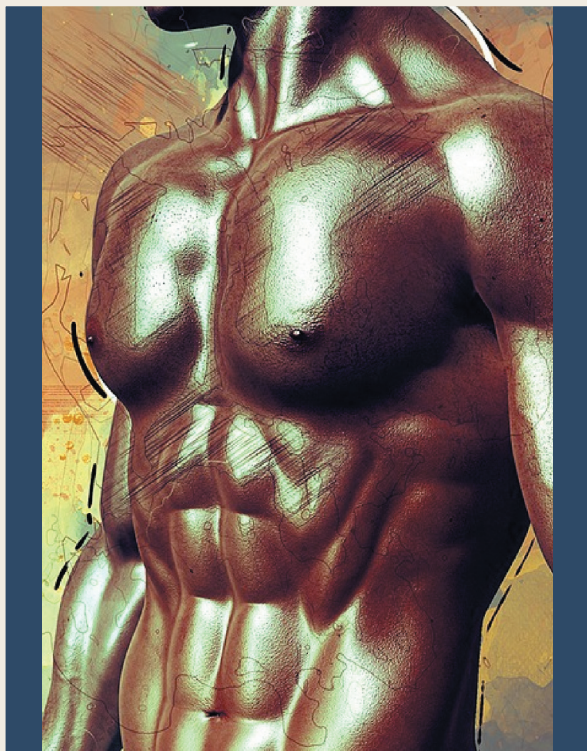


KIILTOKUVAPOIKA

Rafael Laurén



Kiiltokuvapoika

Rafael Laurén

KIILTOKUVAPOIKA

© 2021 Rafael Laurén

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6192-2

Mut ihmisiä kaikki olemme,
Ja heikot luonnosta ja lihan orjat;
On harvat enkeleitä.

- William Shakespeare, suom. Paavo Cajander

ROOMEO

Mistä minä aloittaisin? En edes tiedä. Siitä päivästäkö, kun Miki oli juuri hakenut minut töistä ja ajoimme Helsinginkadun asunnolleni, missä rakastelimme ja poltimme pilveä, kuten olimme tehneet noin miljoona kertaa aiemminkin. Oli perjantai, viikko ennen juhannusta. Kesä ei ollut vielä edes kunnolla päässyt alkuun, mutta epätavallinen helle piti Suomea tiukassa pihtiotteessa. Minä ehdotin, että vuokraisimme mökin saaristosta. Halusin päästä pois Helsingistä, joka oli muutunut tuliseksi pätsiksi. Kadut hohkasivat kuumuutta. Asfaltti suli jalkojen alla. Ilma poltti keuhkoissa. Vielä auringon laskettuakin elohopea pysytteli hurjissa lukemissa. Yöt olivat trooppisia, eikä tuulesta ollut tietoaakaan. Piti nukkua tuulettimen vedossa, kelteisillään, meritähtiasennossa, kaikki ikkunat auki. Mutta siltikin tuli hiki. Lakanat kostuivat nihkeiksi. Iho höyrysi. Ja minua panetti. Koko ajan.

Sen harvinaisen kuumuuden lisäksi niistä alkukesän päivistä on jäänyt mieleen kiihottava odotuksen tunne, joka tuntui riippuvan ylläni, minne meninkin. Jotakin ihanaa odotti nurkan takana. Hullu kesä. Seksikesä. Rakkauden kesä. Kesä, jota jäisin kaipaamaan. Kesä, jota en haluaisi unohtaa koskaan.

Näin kaiken etukäteen kuin ennustuksena: hitaat aamut, raukeat päivät rannalla, lokit meren yllä, ulapalla kallistelevat purjeveneet, ruskettuneet hartiat, luppaavat katseet, hymyt, viipyilevät kosketukset, syleilyt, toisiinsa sulautuneet varjat, kuutamokävelyt, valvomiset, jäähyväissuukot porttikongin hämärässä ja paljon, paljon muuta ihanaa ja kaunista.

Se kesä tulisi olemaan ikimuistoinen. Olin suorastaan lapsellisen varma siitä. Enkä minä ihan hakoteillä ollut. Siitä kesästä tuli ikimuistoinen, vaan ei aivan sillä tavalla kuin olin uumoillut. Siitä kesästä, jolta odotin niin sanomattoman paljon, tuli tragedia – meidän viimeinen yhteinen kesämme.

Sinä perjantaina, viikkoa ennen juhannusta, rakasteltuamme, Miki, maatesaan hikisenä ja raukeana pikkuruisen makuuhuoneeni sängyllä, kylki vasten kylkeäni, kiepsahti minuun päin, katsoi minua hivenen liian pitkään ja sanoi ne sanat. Ne kauheat sanat, jotka muistan kuin eilispäivän, ja ne sanat menivät näin: haluan erota.

En kykene muistamaan paljoakaan seuraavista hetkistä, mutta muistan sen, että itkin ja tärisin kuin horkkatautinen, vaikka oli läkähdyttävän kuuma. Taisin olla jonkinlaisessa shokissa. Miki yritti lohduttaa, selittää, että ei tiedä enää, mitä tuntee minua kohtaan. Yhteistä taivalta meillä oli takana kaksitoista vuotta. Kaksitoista vuotta! Mutta nyt hän ei jostain syystä halua jatkaa kanssani. En saattanut uskoa kuulemaani. Missä vaiheessa sellainen ajatus oli tullut hänen päähänsä? Luulin, että meillä meni hyvin. Tunsin Mikin. Tai luulin tuntevani. Rakastin häntä. Hän rakasti minua... vai rakastiko sittenkään?

Sekalaisten tunteiden ja ajatusten myllertäessä sisälläni Miki jatkoi selittelyään, sanoi toivovansa, että voisimme erota ystävänä, ettei muistella pahalla. Pimahdin täysin. Heitin hänet pihalle ja huusin itkun seasta perään, ettei takaisin ole tulemista, ei ikinä.

Seuraava yö meni itkiessä. Aamulla en päässyt sängystä ylös. Makasin suljettujen verhojen takana ja itkin silmät päästäni. Oikeastaan itkin koko loppukesän. Ilman Mikiä missään ei ollut mitään mieltä. Olin sekaisin, surusta halvaantunut. Paras ystäväni kävi aina silloin tällöin katsomassa minua, vaikka kielsin häntä tulemasta. Hän toi ruokaa, antoi tukea, auttoi kaikin tavoin.

Sitten yhtenä päivänä tämä samainen ystävä kertoi minulle nähneensä Mikin kävelemässä käsi kädessä jonkun itseään huomattavasti nuoremman miehen kanssa. Tuli toinen romahdus, helvetin syvä sellainen. Totuus iski päin kasvoja.

Minut oli vaihdettu nuorempaan. Lamaannuin täysin. Olin kuin zombi. En voinut syödä, enkä juoda. Aloin ryypätä. Poltin ketjussa. Nukuin lyhyissä pätkissä. Näin painajaisia. Oksetti. Oli paha olla.

Kitkuttelin kuitenkin. Jotenkuten. Päivästä, viikosta toiseen. Kesä kului. Kuumuus väistyi. Elokuun sateet tulivat ja huuhtoivat pahimman surun pois. Vaan jotain jäi silti sisälleni. Jotain mustaa ja raskasta. Se tuntuu valtavana möykkynä rinnassa. Se on kuin aggressiivinen syöpä, joka nakertaa minua hitaasti pala palalta. Se ei kysy lupaa, vaan paisuu koko ajan suuremmaksi ja suuremmaksi, ja minusta tuntuu, että kohta minä en jaksa enää kantaa sitä. Jo nyt se painaa aivan liikaa.

* * *

Viini on loppu ja möykky, jota olen kantanut sisälläni kuin syntymätöntä lasta, paisuu pullataikinan lailla. Ja ahdistaa niin, että henki ei meinaa kulkea. On päästävä helvettiin täältä. Tai muuten tukehdun.

Kampean ylös sohvalta ja kiirehdin asuntoni eteiskäytävään. Nenässä tuntuu tupakan vahva haju, jonka lähde, hopeanharmaa tekoturkistakki, roikkuu naulakosta kuin suden yltä nyljetty turkki. Se harteilla ja krokotiilinnahkaiset cowboy-saappaat jalassa painelen suoraa päätä ovesta ulos rappukäytävään ja kadulle.

Viileä tuuli kiusaa minua, kun loikin pitkin verigreipinpunaisessa ilta-aurin-gossa kimaltelevien vesilätäköiden täplittämää Helsinginkatua. Asfaltti höyryää sateen jäljiltä. Kuuluu hiljaista jutustelua ihmisten valuessa ohitse. Kaveriporukoita, isoja ja pieniä, toisistaan kiinni pitäviä pariskuntia, huoria pitkine silkkisäärineen, kumaraisia mummoja, yksinäisiä kulkijoita, hairahtaneita sieluja, humalaisia miehiä ja naisia, huumeidiilereitä, kerjäläisiä, valkoisia, mustia, kaikenvärisiä. Se tietynlainen haikeus, mikä heistä jokaisesta huokuu, tarttuu minuunkin. On

elokuun viimeinen viikonloppu, ja kaikkialla saattaa aistia, että ihan kohta olisi hyvästien aika. Kesä on lopussa. Minä olen lopussa.

Nostan turkin kaulukset pystyyn ja suunnistan kohti Kurvia. Kädessäni hehkuu tupakka, jota imeskelen niin, että nikotiinin turmelemat keuhkoni rahisevat. Kuulostaa ihan siltä kuin tekisin kuolemaa.

Kurvin kulmassa käännyn oikealle. Ysin ratikka kolistelee ylös Hämeentietä. Kiskot kirskuvat ilkeästi, iskevät kipinää. Ääni palauttaa mieleen ajan, kun kutsuin tätä hikistä kainaloa kodikseni. Elettiin 2000-luvun alkua. Ysärin lama oli takanapäin. Suomi eli nousukautta. Olin silloin parikymppinen pojankoltiainen. Rakastin graafista suunnittelua, jota opiskelin yliopistossa. Tienasin rahaa työskentelemällä harjoittelijana eräässä pienessä punavuorelaisessa mainostoimistossa, josta myöhemmin siirryin nykyiseen työpaikkaani Unelmatehtaaseen. Vietin vilkasta elämää. Juhlin ja join. Harrastin irtosuhteita. Kokeilin kaikkia mahdollisia aineita, mitä eteeni sain. Poltin kynttilääni niin sanotusti molemmista päistä. Se oli kuluttavaa, mutta helvetin hauskaa aikaa. Paljon tuli koettua – paljon seläistäkin, joka olisi saanut jäädä kokematta.

Nyt noista hulluista vuosista ei ole jäljellä muuta kuin kirvelevä kaipaus. Joskus, yön kitkerinä tunteina, mietin, että kunpa tuo elämän kulta-aika olisi kestänyt edes pienen hetken pidempään. Olin hädin tuskin päässyt vasta vauhtiin, kun se jo varastettiin minulta. Nimenomaan varastettiin.

Puhahdan itselleni. Tämä perkeleen paikka. Minä vihaan sitä. Tässä paikassa on jotain, joka saa minut aina hyvin melankoliseksi. Tihennän siksi askelia, kuin karistaakseni kannoilta kaikki ne katkeransuloiset nuoruusmuistot, jotka seuraavat varjon lailla perässä, eivätkä suostu jättämään minua rauhaan.

Matka jatkuu loivaa alamäkeä masentavan näköisten kerrostalokolhoosien ohi kohti entisen tulitikkutehtaan uumenissa sijaitsevaa pyhättöäni, josta kantautuu rytmikästä jytkettä. Se kutsuu minua, samalla tavalla kuin kirkon kellot kutsuvat väkeä sunnuntain jumalanpalvelukseen.

Vähitellen jytkeeseen sekoittuu naurua. Sisälläolijoilla tuntuu olevan hauskaa. Kunpa minullakin olisi. Kaipaen huolettomuutta. Tällainen vakavamielisyyys on musertavaa. Se kuluttaa, jätää ihmistä. Kyllä minä ennen osasin heittäytyä hetkeen. Niin kuin huomista ei koskaan tulisi. Nykyisin kaikki sellainen tuntuu kovin kaukaiselta, vieraalta.

Naurun sivaltaessa kuin ruoska saavun pyhättöni ovelle, jolla tuttu poke seisoo vahdissa. Hän nyökkää minulle tervehdykseksi nähdessään minut, pitää ovea auki. Vetäisen viimeiset sauhut, tumppaan ja astun sisään, piiloon pahalta maailmalta.

Sisällä väkeä on kuin pipoa, kuten aina perjantai-iltais. Pienen etsimisen jälkeen löydän itselleni vapaan paikan baaritiskiltä.

”Näytät siltä, että oot ryypyn tarpeessa”, nuori ananastukkainen baarimikko huutaa täysillä soivan musiikin yli.

Pyydän Ananastukalta lasillisen samppanjaa – kalleinta mahdollista.

”Mitä juhlitaan?”, hän kysyy poksauttaessaan Bollinger-pullon korkin auki.

”Eroa”, vastaan ja tajuan, että kuulostan ihan katkeralta vanhalta harputta.

Ananastukka katsoo minuun vähän oudoksuen, niin kuin vaarallista hullua katsotaan, täyttää sitten tulppaanilasin puoliväliin ja ojentaa sen minulle. Tartun unohduksen maljaan ja maistan. Samppanja poreilee ihanasti suussa. Kohta helpottaisi, uskon.

Lasken lasin tiskille ja katselen sitä hetken. Kuplat nousevat pohjalta pintaan, ja minä kuulen selkäni takaa naurua. Käännyin hieman, vilkaisen ympärilleni. Kaikkialla näkyy nuoria, iloisia kasvoja. Himmeässä valossakin ne sädehtivät kuin kauniit jalokivet auringossa. Sydäntä viiltää. Hirveä kaiho. Ja se möykky sisälläni jatkaa paisumistaan. Kulautan. Pohjaan saakka.

”Toinen samanlainen?”, Ananastukka kysyy tuijottaen tyhjentämääni lasia.

Mieleni tekisi vetäistä saman tien vaikka koko pullo. Hillitsen kuitenkin itseni.

”Luit ajatukseni”, sanon, ollakseni Ananastukalle mieliksi.

Tulppaanilasi täyttyy uudelleen – tällä kertaa piripintaan.

Kolmannen lasin kohdalla alan jo tuskastua. Poreilevat lasilliset ovat humahaneet päähän, mutta olo ei ole silti helpottunut, päinvastoin.

”Viski. Pitkänä. Ilman jäitä.”

”Yes, sir”, Ananastukka sanoo, nappaa pullon Jack Danielsia selkänsä takana olevalta hyllyltä ja kaataa ryypyn, jonka kumoan kerralla kurkkuun.

”Taitaa janottaa.”

”Et tiedäkään, miten paljon.”

Juotuani vielä toisen Jack Danielsin päätän piipahtaa ulkona savuilla. Tupakapaikalla törmään entiseen työkaveriini, Sebastianiin, joka on habituksesta päättellen kännissä kuin käki.

”Rolle! Pitkästä aikaa. Mitä äijä? Teetkö sä vieläkin niitä mainoshommia?”, hän sammaltaa ja toljottaa silmät verestäen.

Olen häkeltynyt. En saata uskoa, miten paljon ihminen voi kahdessa vuodessa muuttua. Ennen potkujaan Sebastian oli Unelmatehtaan kovapalkkainen AD, mainoskilpailujen palkintorohmu ja todellinen unelmien poikamies, joka kaatoi naisia (ja joskus miehiäkin) kuin heinää. Nyt häntä hädin tuskin edes tunnistaa. Hän on vanhentunut ja lihonut, ja hänen naamansa punoittaa ja on turvoksissa. Miesparka. Sääliksi käy. Samalla kauhistuttaa, sillä näen hänessä jotakin, minkä tunnistan, mutta mitä en haluaisi nähdä itsessäni.

”Edelleenkö oot Tehtaalla töissä?”, Sebastian jatkaa sammaltaen ja ottaa tukea seinästä.

”Siellähän mä.”

”Entä se vanha kurppa...?”

”Tarkotat sä Anita?”

”Just sitä! Vieläkö se on kuvioissa?”

”Jep.”

”Kerro sille terveisiä. Kerro, että se voi painua vittuun.”

Painan päätä alas. Ymmärrän Sebastianin katkeruuden. Ymmärrän täysin.

”Sebu... oon niin pahoillani sun puolesta. Paska juttu”, sanon hiljaa.

”Älä turhaan oo. Nää nyt on näitä.”

”Miten sä oot jaksellut?”

”Hyvinhän mä. Tiedäthän sä mut, oon kuin kissa. Putoan aina jaloilleni”, Sebastian sanoo pakotetun kuuloisesti.

”Sano vaan, jos tarttet joskus jeesiä. Tai jotain...”

Sebastian rykäisee limaa kurkustaan.

”Mä tartten nyt tupakin. Jätatkö jämat?”

Kaivan tupakat esiin ja ojennan yhden Sebastianille. Hän sytyttää sen vapisevin käsin ja rupeaa polttamaan. Minä teen samoin. Välillemme syntyy pieni hiljaisuus. Sitten Sebastian naurahtaa itsekseen.

”Mitä nyt?”, kysyn häneltä.

”Tiedätsä...”, lause katkeaa hänen imaistessa savut tupakastaan. ”Mä oon miettinyt asioita.”

Imaisu.

”Elämä...”

Toinen imaisu ja vielä yksi.

”Elämä osaa välillä olla aika helvetin hassua... vähän niin kuin venäläistä rulettia. Koskaan ei voi tietää, millon luoti osuu kohdalle.”

Hetken minun tekee kovasti mieli vuodattaa Sebastianille koko katkera tarinani alusta loppuun. Mutta vaikka sydämeni on raskas kuin lyijy, en silti kehtaa keventää sitä, vaan pidän suuni kiinni. Miesparalla on aivan tarpeeksi huolia omasta takaakin.

”Sä sen sanoit”, minä vain naurahdan takaisin.

Tupakoimme aikamme. Halattuamme ja luvattuamme pitää paremmin yhteyttä luikin takaisin baarin hämärään. Ananastukka häärii baaritiskin takana sekoittellen värikkäitä cocktaileja. Istahdan paikalleni, odotan, että hän huomaa minut ja nostan sitten etusormen pystyyn.

”Tulossa!”, hän huudahtaa poikamaisen iloisesti, heittää valkoisen pyyhkeen olalleen ja nappaa hyllystä Jack Daniels -pullon.

Katselen ihastellen hänen notkeita liikkeitään, jotka ovat äärimmäisen hallitut. Ryhtikin on kuin oopperan balettitanssijalla. Jos vain olisin parikymmentä vuotta nuorempi, testaisin ehdottomasti kepillä jäätä. Jos vain...

Ja pam! Siinä se taas on. Möykky. Se paisuu sisälläni, kohoaa ylöspäin, painaa kurkkua niin paljon, ettei henki meinaa kulkea. Lähes paniikissa nappaan viskipullon Ananastukan kädestä ja täytän tiskillä olevan kristallilasin ääriään myöten. Vähän läikkyä ylikin.

”Hei, mitä sä nyt...”, Ananastukka ihmettelee huuli pyöreänä.

”Ei ehdi selittää”, sanon ja kumoan viskin kertakulauksella.

Sitten odotan, että alkoholi tekisi tehtävänsä ja sulattaisi tuon sisimpääni asetuneen tunnemöykyn. Odotan ja odotan. Mutta turhaan. Ahdistava olo ei hellitä. Tapauksessani ei varmaan riittäisi, vaikka joisin kaiken viinan, mitä maailmasta löytyy. Mikään ei riittäisi. Möykky vain paisuisi vuosien mittaan suuremmaksi ja suuremmaksi, kunnes lopulta se nielaisisi minut kokonaan.

Katson ympärilleni. Olen ainakin tuplasti kaikkia täällä olijoita vanhempi, oikea ikäloppu. Hiipumassa. Miten ihmeessä minulle kävi näin? Eihän minulla pitänyt olla eräpäivää. Ärsyttää ja kaduttaa yhtä aikaa. Että pitikin tulla tänne! En kuulu enää joukkoon. Oikea paikka kaltaiselleni fossiilille on Hietaniemen hautausmaan mullassa. Siellä saisin viimein levätä, nukkua ikiuntani vuosisatojen läpi aina kauas hamaan tulevaisuuteen, kaukana tästä julmasta tunnehirviöstä, joka raatelee sisuksiani kuin peto saalistaan.

Raotan turkkini hihaa. Rannekellon viisarit tikittävät kiivaasti. Kunpa voisin jotenkin palata ajassa taaksepäin, pysäyttää sen niille sijoilleen. Olisi pelkkä nuoruus, joka jatkuisi ja jatkuisi. Ikuisesti.

Tilaan Tom Collinsin. Vaikka tiedänkin, ettei se auta paskaakaan. Cocktaillaasia ojentaessaan Ananastukan käsi koskettaa vahingossa omaani, ja minä värähdän. Hänen ihonsa on pehmeä kuin vastasyntyneellä. Aivan kestämatöntä.

Juon lasin nopeasti tyhjäksi ja suuntaan taas ulos polttamaan savut. Baarin ovella on menossa käsikähmä. Sebastian rähinöi poken kanssa. Siirryn sivum-

malle tupakoimaan. Ajatukset laukkaavat kuin kimpaantuneet villivarsat. Niinkö se siis on? Minusta on tullut vanha. Eihän siinä niin pitänyt käydä. Vasta äskenhän minä olin nuori ja vapaa, autuaan tietämätön siitä surullisesta kohtalosta, joka odottaa aivan kulman takana. Elin kuplassa, pienessä valtakunnassani, jonka vaivalla rakensin, ja jota hallitsin kuin itsevaltiias. Loin omat sääntöni, joita noudatin. Ylläpidin illuusiota siitä, että olen kuolematon – kuin ihmismutantti, Homo superior, joka on imenyt itseensä yliluonnollisen kyvyn uhmata maan vetovoimaa.

Mutta miten kävikään – kuplani puhkesi. Tajuan nyt, tässä tupakoidessani, harhauttaneeni itseäni, joko tietoisesti tai tiedostamattani. En olekaan niin kuolematon kuin olin aiemmin kuvitellut. Aivan kuten marmorista taidokkaasti veistetty antiikin kreikkalainen patsas, minäkin rapistuisin ajan myötä, enemmän ja enemmän, kunnes jäljellä ei olisi enää mitään muuta kuin pelkkä kurja ihmisraunio. Se on kohtaloni. Se on meidän kaikkien kohtalo. Kukaan ei siltä säästy. Toki sitä voidaan paeta. Minä pakenin. Pakenen edelleen, vaikka tiedänkin nyt, että ennemmin taikka myöhemmin tulen ajautumaan umpikujaan. Ja silti – minä itsepintaisesti haluan kieltää sen, mikä on väistämätöntä. Tuudittaudun väkipakolla kauniiseen, mutta petolliseen illuusioon, enkä luovuta, vaan pidän sitä kynsin ja hampain yllä, kaikkeni yrittäen. Ja samalla minusta tuntuu, niin kuin sisälläni asustaisi – ei vain yksi – vaan kaksi ihmistä: entinen ja nykyinen minäni. Ne kamppailevat keskenään. Illuusio vastaan todellisuus.

Ajatusteni lanka katkeaa poliisiauton kumivälikäällä paikalle valot vilkkuen. Vetelehen henkosia ja katselen sivulta, kuinka kaksi salskeaa sinivuokkoa nousee autosta. He kävelevät baarin ovelle ja ottavat Sebastianin käsikynkkään. Hän mylvii ja panee raivokkaasti vastaan kuin teurassonni. Kuulen hänen mylvintänsä vielä silloinkin, kun mustamaija kaasuttaa ylös oranssien katuvalojen himmeässä valossa kimmeltävää Hämeentietä.

Nakkaan tupakan menemään ja raahaudun vessaan. Rakon tyhjentyessä tuijotan WC-pönttöön, jonka pohjalla lilluva vesi on limenvihreää. Maailma huojuu – olen kuin karusellissa. Virtsaa roiskuu pöntön reunoille ja vähän lattiallekin.

Toimituksen jälkeen menen lavuaarille pesemään kädet. Yritän olla katsomatta peiliin. Olen vältellyt peilejä jo jonkin aikaa. Ennen minä rakastin kuvajaistani. Nykyään vihaan sitä ilmestystä, joka katsoo minua takaisin. Se ei ole minä. Se on joku muu.

Kesken käsienvesun vessan ovi ponnahtaa auki. Testosteronilta löyhkäävä nuori mies, jolla on punainen Red Sox -lippis väärinpäin päässä ja tiukat pillifarkut, jotka nuolevat hänen reisiään, hoipertelee pisuaarin äärelle. Avautuvan vatsakarin ääni. Miehekästä lorinaa. Nyhdän telineestä arkin käsipaperia ja alan kuivata käsiä. Samalla vilkaisen miestä päästä varpaisiin. Ihailen hänen pumpattua ruhoaan. Olin itsekin joskus yhtä tikissä kuin hän. Nyt pyykkilaudan tilalle on tullut vatsamakkaroitu, joilla voisi ruokkia vaikka kokonaisen ihmissyöjäheimon.

Astun ulos vessasta, lannistuneena. Tekee mieli lähteä kotiin. Päätän kuitenkin jäädä vielä yhden drinkin ajaksi.

Lähestyessäni baaritiskiä, huomaan, että paikallani istuu joku. Kävelen hoiperellen tiskille ja istuudun jättäen yhden jakkaran tyhjäksi itseni ja tuntemattoman nuoren tulijan väliin. Tulija on poissaoleva, omissa maailmoissaan. Hän tuijottaa alas ja pyörittelee kristallista viskilasiaan. Panen merkille hänen tyylikkään, kalliin näköisen pukunsa, joka istuu hänelle kuin hansikas. Hän näyttää niin viimeisen päälle sliipatulta, vähän kuin entisaikojen herrasmieheltä, että tuntuu kuin hän olisi eksynyt kokonaan väärään paikkaan. Onko hän edes tästä ajasta?

Samalla, kun yritän päästä selville siitä, kuka vieressäni istuva mysteerimies on, Ananastukka kiertää tiskin taakse tyhjiä oluttuoppeja täynnä olevan tarjottimen kanssa. En voi kuin ihailla hänen liikkeitään, jotka ovat sulavat kuin pantterilla.

”Mä jo luulin, että lähdit himaan”, hän huikkaa minulle.

Mokoma flirttailija.

39-vuotias Roomeo on tullut jätetyksi nuoremman takia. Ikäkriisi nostaa rumaa päätänsä. Pian kaikki kuitenkin muuttuu, kun hän saa salaperäiseltä mieheltä nuoruushoitoja tarjoavan yrityksen käyntikortin. Epätoivoissaan Roomeo päättää tarttua heikkoon mahdollisuuteen. Tapahtuu ihme. Tarunhohtoisen Feeniks-linnun lailla hän syntyy uudelleen tuhkasta ja nousee luonnonlakeja uhmaten takaisin nuoruutensa lumoavaan loistoon. Samoihin aikoihin kuvioihin astuu uusi rakkaus, parikymppinen Julius, jota kohtaan Roomeo tuntee lähes maagista vetoa. Elämä on kuin unelmaa. Mutta vain hetken. Hiljalleen paratiisin ylle alkaa kasaantua tummareunaisia pilviä, ja lopulta Roomeo on vaarassa menettää kaiken hänelle tärkeän.

BoD



9 789528 061922